

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Pirelli & C. SpA wordt verwezen in haar eigen kosten en in de kosten van de Europese Commissie.
- 3) Prysmian Cavi e Sistemi Srl draagt haar eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 408 van 12.11.2018.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 22 oktober 2020 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Düsseldorf — Duitsland) — Ferrari SpA / DU

(Gevoegde zaken C-720/18 en C-721/18) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Harmonisatie van de wetgevingen – Merken – Richtlijn 2008/95/EG – Artikel 12, lid 1 – Normaal gebruik van een merk – Bewijslast – Artikel 13 – Bewijs van het gebruik “voor een deel van de waren of diensten” – Merk ter aanduiding van een automodel waarvan de productie is gestopt – Gebruik van het merk voor de onderdelen en voor de diensten die betrekking hebben op dit model – Gebruik van het merk voor tweedehandsauto’s – Artikel 351 VWEU – Verdrag tussen de Bondsrepubliek Duitsland en de Zwitserse Bondsstaat – Wederzijdse bescherming van octrooien, merken, tekeningen en modellen)

(2020/C 433/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ferrari SpA

Verwerende partij: DU

Dictum

- 1) Artikel 12, lid 1, en artikel 13 van richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten moeten aldus worden uitgelegd dat een merk dat is ingeschreven voor een categorie van waren en onderdelen daarvan, “normaal is gebruikt” in de zin van voornoemd artikel 12, lid 1, voor alle waren die tot deze categorie behoren en de onderdelen daarvan wanneer slechts sprake is van een dergelijk gebruik voor bepaalde van deze waren, zoals dure luxesportauto’s, of enkel voor de onderdelen of accessoires van bepaalde van deze waren, tenzij uit de relevante feiten en bewijzen blijkt dat de consument die dezelfde waren wenst te kopen, deze opvat als een zelfstandige subcategorie van de warencategorie waarvoor het betrokken merk is ingeschreven.
- 2) Artikel 12, lid 1, van richtlijn 2008/95 moet aldus worden uitgelegd dat van een merk een normaal gebruik kan worden gemaakt door de houder ervan wanneer deze tweedehands waren verkoopt die onder dit merk in de handel zijn gebracht.
- 3) Artikel 12, lid 1, van richtlijn 2008/95 moet aldus worden uitgelegd dat van een merk een normaal gebruik wordt gemaakt door de houder ervan wanneer deze bepaalde diensten verricht die betrekking hebben op de onder dat merk reeds verkochte waren, op voorwaarde dat deze diensten onder dat merk worden verricht.

- 4) Artikel 351, eerste alinea, VWEU, moet aldus worden uitgelegd dat het een rechterlijke instantie van een lidstaat toestaat een verdrag toe te passen dat is gesloten tussen een lidstaat van de Europese Unie en een derde land vóór 1 januari 1958 of, voor de lidstaten die tot de Unie zijn toegetreden, vóór de datum van hun toetreding, zoals het verdrag dat is gesloten tussen Zwitserland en Duitsland betreffende de wederzijdse bescherming van octrooien, merken, tekeningen en modellen, ondertekend te Berlijn op 13 april 1892, zoals gewijzigd, dat bepaalt dat het gebruik van een in die lidstaat ingeschreven merk op het grondgebied van dit derde land in aanmerking moet worden genomen om te bepalen of dit merk “normaal is gebruikt” in de zin van artikel 12, lid 1, van richtlijn 2008/95, totdat met een van de in artikel 351, tweede alinea, VWEU bedoelde middelen eventuele onverenigbaarheden tussen het VWEU en dat verdrag kunnen worden opgeheven.
- 5) Artikel 12, lid 1, van richtlijn 2008/95 moet aldus worden uitgelegd dat de bewijslast voor het feit dat een merk “normaal is gebruikt” in de zin van deze bepaling, op de houder van dat merk rust.

(¹) PB C 54 van 11.2.2019.

Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 28 oktober 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgericht Aachen — Duitsland) — Marvin M./Kreis Heinsberg

(Zaak C-112/19) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Richtlijn 2006/126/EG – Artikel 2, lid 1, en artikel 11, lid 4 – Rijbewijs – Onderlinge erkenning – Omvang van de erkenningsverplichting – Rijbewijs dat is ingewisseld – Inwisseling die heeft plaatsgevonden nadat de lidstaat van afgifte de rijbevoegdheid had ingetrokken – Fraude – Weigering om het in het kader van de inwisseling afgegeven rijbewijs te erkennen)

(2020/C 433/07)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Aachen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Marvin M.

Verwerende partij: Kreins Heinsberg

Dictum

- 1) Artikel 2, lid 1, van richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs moet aldus worden uitgelegd dat de daarin voorziene onderlinge erkenning, zonder formaliteiten, van toepassing is op rijbewijzen die zijn afgegeven in het kader van een inwisseling uit hoofde van artikel 11, lid 1, van die richtlijn, behoudens de in deze richtlijn vastgestelde uitzonderingen.
- 2) Artikel 11, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2006/126 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat op grond daarvan kan weigeren om een rijbewijs te erkennen dat is ingewisseld uit hoofde van artikel 11, lid 1, van die richtlijn, op grond dat deze lidstaat voorafgaand aan die inwisseling de rijbevoegdheid van de houder van dat rijbewijs had ingetrokken.

(¹) PB C 172 van 20.5.2019.